HOJA VERANIEGA PARA LOS SEMINARISTAS DE BARCELONA

SUPLEMENTO DE "SEMINARIO" **N.º 5. VERANO 1952**

Un último esfuerzo

Os pide el Maestro, a Quien tanto debéis, desde aquel día feliz en que os llamó. Hace un mes dejabais el remanso de paz y silencio gozosos de La Conrería con vivísimos deseos de continuar siendo testigos del Evangelio en medio del mundo.

Habéis sido buenos hasta el presente. Habéis cumplido fiel, digna y valientemente vuestros compromisos.

Todos han percibido el buen olor de vuestras virtudes cristianas y sacerdotales.

Todos se han beneficiado de la abundancia de vuestra riqueza espiritual.

Muchos seguramente habrán imitado vuestros altos ejemplos de humildad, amor a Dios y al prójimo y confianza ilimitada en la Providencia.

Tres virtudes que son la síntesis del Evangelio y del Camino espiritual de las almas sencillas, tan conveniente a nuestro mundo.

Enhorabuena, mil parabienes, y, con ansias de superación, completad la obra que Dios, Padre bondadosísimo, os confió para las vacaciones estivales del año del XXXV Congreso Eucarístico Internacional.

Mientras una gran parte de nuestro mundo vive de espaldas al Cielo, vosotros recordadles, de cara siempre a él, que el destino eterno del hombre no es la tierra.

Al descomedido afán de vanagloria, vanidad y soberbia refinadas oponed en todas las circunstancias y ambientes la humildad cristiana que busca y cumple amorosamente la voluntad del Señor.

Contra el hambre de placer y amor desordenado, alimentad más y más la llama viva del amor verdadero.

Dos extremos, fundamento y cúpula de un hermosísimo edificio, que piden de todos y cada uno de vosotros la más ilimitada confianza en Dios y su Providencia.

Ha llegado el momento de que nuestro pueblo, imitando nuestra conducta, aprenda a vivir bien, poseyendo la verdadera felicidad.

El y sobre todo el Señor os piden como corona de vuestro trabajo apostólico veraniego un último esfuerzo.

Neoteòlegs a Les Fonts

La llei que ens agermana ens fa més forts i ens fa més grans... Aquest fou el pensament que em va suggerir l'Hòstia blanca al sobresortir per damunt de tots els allí agermanats acabats de venir d'arreu de la Diòcesi, un total de 27, en la Missa cantada celebrada per Mn. Pons en la formosa església de Les Fonts. La meditació prèvia a la Missa, una interessant plàtica i la Comunió foren el fonament immediat per l'èxit de la jornada.

Després de l'esmorzar i uns jocs, ens adreçàrem cap a l'ermita de Sant Feliuet i allí, Mn. Pons, amb el zel i l'alegria pròpia del sacerdot que s'ha donat al seu poble, ens explicà les seves actuacions sacerdotals per tal que nosaltres ens decidim ara a preparar-nos seriosament per allò que ens espera, i després d'un bombardeig de preguntes sobre el tema, cantada una Salve, ens dirigírem vers l'arròs a una marxa més que regular, alguns fins i tot feren dreceres.

L'arròs no és pas cap poble, sinó un magnífic i suculent plat que ens serviren per encàrrec de mossèn Pons.

Presidiren el dinar, juntament amb ell, Mn. Llopart i Mn. Torrella, i al final es feren parlaments de gratitud, de comiat i lectura de telegrames i cartes dels pocs que no hi pogueren assistir materialment, destacant per la seva importància el telegrama d'adhesió de Mn. Ambròs, que fou el turment de la telefonista de Les Fonts, perquè això de **neoteòlegs** es veu que no ho havia sentit mai, i per això va posar quelcom que s'hi semblava, i fins i tot un vers en francès.

En Pons obsequià a tots els presents amb un recordatori amb l'adreça de cadascú de nosaltres.

Donades les gràcies al seu germà, partírem amb els minuts comptats cap a Terrassa, a la Parròquia de la Sagrada Família on, substituint a Mn. Fortuny, empitjorat en la seva malaltia, ens parlà Mn. Palomera als peus de la Verge de Fàtima, que està a la cripta. Ens parlà dels problemes de les parròquies especialment obreres des del punt de vista sacerdotal, tracte amb l'obrer en el despatx parroquial, etcètera, amb entusiasme i encert meravellós, demostrant-nos que ho vivia i que hi estava entregat. Tinguérem immediatament l'exposició del Santíssim, Benedicció i Reserva, i una breu, però encertada, glosa de la jornada per Mn. Torrella, representant a Mn. Llopart. Ens féu ressaltar aquells actes entorn a la vida parroquial amb tot el seu significat, per al qual ens hem de preparar amb tot l'entusiasme d'aquests moments. Sí!

Així ho volem fer, ajudant Déu! Ens acomiadàrem de la Verge cantant la Salve durant l'adoració de la creu del seu Rosari.

A la sortida vegérem a tots en unes converses molt animades, somrients i plens de goig, els ulls tenien un reflexe especial; era que la nostra Mare ens havia beneït tots els anhels de la diada.

Un concert d'orgue al Sant Esperit de Terrassa cloïa aquest jorn magnífic, viscut plenament i tot de cara al nostre proper sacerdoci.

Havíem triomfat. L'organització perfecta, i especialment la preparació espiritual remota i pròxima ens féu vèncer i fer joiosament tots els sacrificis necessaris.

Com a detall simpàtic val a dir que ningú es vegé obligat a fer despeses massa crescudes, com a resultat d'una "bossa" fraternalment establerta.

Déu faci que aquests desitjos de trobar-nos, es fonamenti sempre en el Crist, per tal que puguem no llunyanament trobar-nos en especial tot el **Presbyterium** de Barcelona.

• • •

Els que baixen...

La torxa que nosaltres ornàrem amb la Flama de l'Atenes Olímpica, ha tornat, en mans del "Paidotribes", al Seminari de La Conreria. Els atletes s'han disposat a la lluita amb exercici quotidià. Han saltat a l'Estadi ungits amb l'oli de la fortitud. Han corregut, han lluitat.

Els de cinquè foren coronats amb el llor de la victòria. Però no s'hi dormen. Marxen encara, seguint la flama sempre viva, a juntar-se amb els que vencen, a punt per a noves lluites i noves victòries.

Tot un símbol: Aquesta flama que ens renova, aquesta unció, aquestes lluites, aquesta carrera; la victòria.

Els de cinquè donaven un pas important en aquesta carrera i se n'han adonat. Ho han proclamat ben fort.

Les festes han durat molts dies. Varen començar diumenge, amb un acte íntim d'unitat. Els de cinquè estaven junts en una taula. Es va repetir molt la paraula comiat, però en les veus d'uns i altres vèiem com tots els ulls miraven endavant.

A la tarda aquell obsequi de la benvolença que tan car acostuma resultar: Els de cinquè varen representar "El calamar", de Muñoz Seca, en tres actes, i un sainet: "Per no saber parlar castellà". Tot molt bé. Després s'han anat seguint els actes: Les proves olímpiques, els exàmens de revàlida... Tot l'ambient ens parlava de comiat i de congratulació.

La Missa d'acció de gràcies — el dia 28 — la cantaven tots. Els de cinquè van juntar les seves veus i van voler sentir les de tots els altres. No dic que va sortir molt bé perquè ells mateixos es proposaven que la Missa no fos un espectacle.

Encara més: una sarsuela — "Los reclutas" — com a homenatge dels més grans; una Hora Santa a la nit, tots sols, un foc i un cant al voltant del foc.

Ja han baixat. A nosaltres cal esperar-los amb els braços ben oberts i escoltar la lliçó del seu entusiasme. Em poso una mica vermell pensant que aquests xicots, quan miren endavant, ens miren a nosaltres.

XPONOC

Adiós de Don Aurelio

Llegó el día en que teníamos que darnos el adiós. Y lo hacemos así, sencillamente, por medio de nuestro caro **Vinculum** tan fiel en captar nuestras vivencias de Seminario.

Un año de convivencia íntima bajo el mismo techo y al calor del mismo Sagrario deja huellas muy sensibles en el corazón. Ha constituído ya un tópico en las despedidas el reiterar el afecto que se profesa prometiendo **un recuerdo eterno...** Creo que entre nosotros no hay cabida para estos tópicos. Somos demasiado sinceros para encubrir con unos trapujos de mero cumplimiento nuestra verdadera postura espiritual.

Y esta sinceridad es precisamente la que me sugiere al despedirme una consideración. Durante mi estancia en Barcelona me he ido dando cuenta del campo vastísimo, de los horizontes sin límites que os presenta vuestra diócesis. La complejidad de problemas en el campo moral, social e intelectual es argumento convincente de que ningún detalle de formación huelga en los futuros operarios de esta viña donde todo ofrece proporciones gigantescas. Y esta magnitud de vuestro campo de acción es la que exige de vosotros un corazón amplio, un criterio genuinamente apostólico que no os permitan negaros a ninguna de las necesidades de las almas. Dentro de las orientaciones de la Iglesia tened presente aquel consejo de San Pablo: "omnia probate, quod bonum est tenete". Vuestra formación al abrigo del Seminario no os exime de esta santa inquietud por todo lo que diga relación con los intereses de la Iglesia y de las almas.

Y esta consideración que os presento como despedida, es la que me hago a mí mismo al salir de Barcelona. Doy gracias a Dios por lo mucho que me ha enseñado la estancia entre vosotros; espero que me ha de ser muy provechosa para el porvenir; y pido también a Él y a vosotros que sepáis dispensarme si no he sabido aprovecharla en nuestro común perfeccionamiento sacerdotal. Siempre vuestro en el Señor.

Mn. AURELIO

DESDE PAMPLONA

Es contra leyes lo que puede tu brazo acartonado. Es la vejez de cuatro siglos de vida. De vida conservada entre lienzos de muerte. Ríos de gracia derramada por tí, Xavier, y soles de apostolado lograron la incorrupción...

Tu carne permanece y tu espíritu vive entre nosotros...

Sin fulcro, más que en Aquel que todo lo puede, has levantado, seccionado de tu cuerpo, el Tercer Congreso Nacional de la Unión Misional del Clero, de temas caros para tí: "La predicación sacerdotal y las Misiones", que el prisma de la exposición nos desdoble en policromos derroches de dogma, ascética, apologética y liturgia, resultando un conjunto de secciones de estudio muy interesantes y de altos vuelos teológicos, especialmente concurridos por sacerdotes (700), seminaristas (270) y religiosos (400). Parécenos escuchar aún las tres conferencias del Rdo. P. Sauras, O. P., expositor de "La predicación dogmática y las Misiones" y debelador de temas tan candentes e intrincados como los de la predestinación y voluntad salvífica de Dios sobre los infieles; y el tríptico de conferencias sobre la "Predicación ascética y las Misiones", del Rector del Seminario de Ávila, de bondad extraordinaria, bebida tal vez en las cimas de Teresa o de Juan de la Cruz por él tan bien conocidos...

¡Cuán gratas imágenes reflorecen en el recuerdo de los días vividos cabe tí en Pamplona!...

¡Francisco Xavier, que tanto has bendecido el Congreso con tu brazo, consíguenos que los frutos sean ubérrimos y abundantes en esta imperiosa obra de la Unión Misional del Clero!

X. X.

EN FELIX MIQUEL, AC., ENS DIU:

L'estança a Lourdes és impressionant

— Es cert que anàreu a l'Aneto i a Lourdes?

— Com el sol surt cada matí.

— Quants dies omplíreu d'excursió?

— El dia 6 d'agost sortírem de Barcelona vers l'Aneto, anàrem a Lourdes el dia 15 i retornàrem el dia 18.

— Quines són les impressions més bones?

— Les de Lourdes. Allí es va cantar per tota mena de gent el Credo III i la Salve, a més de diversos cants molt bonics i sentits. Llàstima que pel Congrés no es vegés quelcom semblant!; hauria mogut més encara la catolicitat de l'Església en l'ànima dels nostres fidels. Creu que l'estança a Lourdes és impressionant.

— Així l'estança a l'Aneto no ho és?

— També, però amb un altre caire. Allí es veu l'obra de Déu, per a què els homes el lloin; a Lourdes hi ha l'interpretació exacta, en quant és possible a l'home, d'aquest fi de l'obra de Déu en l'Aneto.

— El viatge el féreu en tren, en automòbil... o com?...

— De tot i força. El més curiós és la facilitat amb què es fa "auto-stop" dintre la veïna França. Dos automòbils es pararen simultàniament per a què pugéssim en direcció a Lourdes.

— A Lourdes hi anàreu tots?

— No. Tan sols Mn. Aran i jo. Mn. Sala restà en aquelles regions pirenenques.

— Mossèn Aran retornà juntament amb tu?

— No. Ell continuà vers Comillas, Burgos...

— Penses tornar a Lourdes?

— Si tinc una altra ocasió, per què no? Es tan impressionant que per a reanimar els decaiguts crec és el millor remei... després de Roma...

— D'això en deus parlar per experiència. A veure si quan hi tornis em permets portar-te les maletes...

Mn. ASUNCION

De bat a bat

EXERCICIS

Durant la segona setmana de setembre practicaran els Sants Exercicis a Salamanca el senyor Rector, Mn. Ambròs i Mn. Aureli. En aquests dies d'oració intensa unim les nostres pregàries per a què el Sant Esperit davalli damunt d'ells amb la plenitud de la Pentecosta.

BENVINGUDA

Amb íntima joia hem rebut la notícia de que serà Mn. Jordi Sans, sacerdot ordenat aquest any eucarístic, el nou Superior de Teologia. Li donem de tot cor la benvinguda, i procurarem que la seva estança entre nosaltres li sigui el més plaent possible.

COMIAT

El Dr. Bascuñana ha estat nomenat Vicari General d'Orihuela. Professor al nostre Seminari d'ençà del 1930, és difícil que ens oblidi com és dificilíssim que l'oblidem nosaltres. Prometem recordar-lo en el Senyor, pel millor desenvolupament de la tasca a ell encomanada.

ALTRE COMIAT

Hom havia dit que era aquest any impossible que cap dels nostres seminaristes anés a Roma, per considerar excessiu el nombre dels nostres representants al Collegi Espanyol. Però els barcelonins ho vencen tot i Mn. Torrella, Mn. de Lara i En Medina enllesteixen les maletes i comencen a preparar el doctorat. Visca! Ens falten encara tantes injeccions de romanitat per a viure la catolicitat de l'Església...

RENOVELLAMENT

Els dormitoris de la Immaculada i la vetlla dels Filòsofs estan quedant blancs com dues infermeries immenses. Celebrem el renovellament de la pintura, però hauríem preferit un color més alegre, semblant al de l'Oriolat.

DIJOVINA INTERESSANT

La dijovina del dia 28 d'agost resultà una mica més animada que les altres. Un Pare Missioner de Burgos ens parlà sobre el darrer curset missional i respongué "en claro castellano" a les preguntes de Mn. Mirabet, Mn. Tort i En Boronat. Alguns es digueren si no seria aquesta la solució per a què fossin més concorregudes les nostres reunions de cada setmana.

LA NATIVIDAD

Todos guardamos imborrable recuerdo de aquellos solemnísimos momentos de la mañana del 1 de noviembre del Año Santo, en que a través de las hondas hertzianas percibíamos emocionados la voz fina y firme de Pío XII definiendo, ayudado por el auxilio de lo Alto, la Asunción de la Virgen en cuerpo y alma a los cielos. Y esta esperanzadora verdad es como la cumbre de otra no menos gloriosa, la Inmaculada Concepción.

Natividad de la Virgen, no faltan tres meses, sino han transcurrido nueve de la cifra y compendio de todas las grandezas de María. Natividad de la Virgen, significa un motivo de alegría para nosotros; porque nos ha nacido la Inmaculada, la Madre de Dios, la Corredentora, Nuestra Madre. Las fiestas de la madre para el hogar cristiano son motivo de alborozo. ¿Cuánto mayor no será el nuestro por la Madre del Cielo? Motivo, también, de súplica; su Natividad fué, por decirlo así, la primera gran gracia que nos dispensó; hasta entonces era Dios sólo quien obraba en nuestra Redención, desde entonces intervino Ella. Pidámosle encendidamente con afecto filial, que la tarea que realizó en la persona del único Sacerdote, su Hijo, la realice, también, en nosotros; y que como Él sepamos corresponder resueltamente a nuestro sacerdocio, imitando las virtudes sacerdotales que en Ella resplandecieron.

J. M.

(Con licencia eclesiástica) 39697 ALTÉS, S. L.